

Imre Dietz

Ik kom eraan

Omslagontwerp Bureau Beck
Omslagillustratie © Ayal Ardon / Trevillion Images

© 2011 Imre Dietz en
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wereldbibliotheek.nl
www.imredietz.nl

ISBN 978 90 284 2423 4
e-book 978 90 284 4006 7

Op zaterdag ga ik met Suzanne naar een tangosalon aan de Biltstraat. Ik ken Suzanne van de studie-introductiedagen en ik ben zeer gesteld op haar. Ze studeert sociologie en rechten en danst al vanaf het begin van haar studie. Het heeft een jaar geduurd voordat ik met haar meegang naar het tangocafé. Vooral haar verhalen over de ouderwetse manier van doen stonden me lange tijd tegen; voor een danssalon dirken de vrouwen zich zo mogelijk nog meer op dan voor een bar of discotheek, maar dan in klassieke stijl. De vrouwen met strak opgestoken haar, de mannen veelal in kostuum en lakschoenen. Dat beeld sprak me aanvankelijk niet echt aan. Ik val meer op stoerdere types, spijkerbroek, T-shirt, lang haar of haar dat op zijn minst in de war zit, maar toen ik me eenmaal had laten overhalen, speet het me dat ik al die tijd zo koppig was geweest. Ik geniet nu van de jurken die ik hier kan dragen en alleen al het lopen op de hoge, iele hakjes van de tangoschoenen maakt dat ik me volledig vrouw voel. Wel draag ik mijn lange haar meestal los.

Als ik binnenkom, zijn de eerste fanatieke paren al op de dansvloer. Hoe kan het toch dat je, als je Argentijnse tangomuziek hoort, in één klap al het andere in je leven vergeet? Het is alsof je als Alice in Wonderland door de deur stapt en in een andere wereld terecht komt. Weliswaar begrijp je niet precies wat die wereld inhoudt, maar hij raakt je in je ziel. De weemoed, het verlangen om samen te smelten, om vastgehouden te worden, om geliefd te zijn; het zit allemaal in de klagende toon van de bandoneon. En lukt het om werkelijk als één hart op vier benen samen te smelten met een ander mens, dan stroomt alle levensenergie. Dan is tango tantra geworden, het web van verleiding wordt gegeven, er is niets anders dan dat ene moment van volledig opgaan in elkaar.

Suzanne en ik vermaken ons prima. Ik besluit haar niet te vertellen over het fiasco bij Tom gisteren. Ik wil opgaan in de melancholische muziek, de fysieke nabijheid tijdens het dansen en de prettige bijkomstigheid dat je een danspartner niet hoeft te kennen, wat een ontmoeting soms zoveel spannender maakt. Eenmaal op de dansvloer is er geen tijd meer voor jaloerse gedachten aan mijn nichtje, zozeer heb ik mijn aandacht nodig om mijn verschillende partners te kunnen volgen. Wel speur ik regelmatig de zaal af. Is de mooie, zwarte jongen binnengekomen? Onvergeeflijk dat ik hem niet op de hoogte heb gebracht van deze avond. Blijkbaar was ik dinsdag zo van de wereld dat het me ontgaan is.

Ik vraag Suzanne of zij hem kent.

‘Ik denk dat je Sebastian bedoelt,’ zegt ze.

Ik laat de naam op me inwerken. Sebastian. Die naam past goed bij hem. Opeens bang dat ze meer over hem gaat vertellen dan ik wil weten, verander ik snel van onderwerp. We kletsen over docenten op de universiteit, de laatste mode en de nieuwe pizzeria om de hoek waar de pizza’s dan wel een euro goedkoper zijn dan bij de burens, maar waarvan Suzanne weet te vertellen dat de drankjes er weer een stuk duurder zijn. We lachen dat we hoe dan ook belazerd worden. Tegen twaalf ben ik behoorlijk aangeschoten. Net als ik twijfel of ik zal blijven of naar huis zal gaan, heb morgen tenslotte nog een half boek te bestuderen, zie ik hem binnenkomen. Zijn korte kroeshaar is nat van de regen, de glinsterende druppels lijken erbovenop te liggen. Ik heb een onbedaarlijke neiging die druppels aan te raken, weg te waaieren, af te likken. O god, dit gaat helemaal verkeerd. Een spa rood. Ik bestel een spa rood aan de bar terwijl hij op mij af loopt. Hij kust me één keer, vlak bij mijn mond, zijn lippen en wang zijn nat van de regen. Ik vraag wat hij wil drinken. Een biertje. Ik ben me bewust van mijn blote armen, zwarte jurkje, rode wangen en verkrampde billen. Mijn hele lijf staat op scherp. Ze zeggen dat een kenmerk van verliefdheid is dat je laatste bevlieging altijd heviger lijkt dan alle voorgaande, waardoor je denkt dat die laatste keer de ware was. Wat je dus elke keer opnieuw denkt. Een docent noemde verliefdheid gekscherend een psychose omdat je iemand niet ziet zoals die

werkelijk is, maar je lijdt aan een ernstige waan: je plakt een absurd ideaalplaatje op de ander. En dat hij daar niet aan voldoet, heb je die eerste tijd niet in de gaten. Vandaar de uitdrukking 'liefde maakt blind'. Er zijn een heleboel psychotherapeuten die om die reden niet met verliefde mensen willen werken. Dat zou toch geen zin hebben. Kom maar terug wanneer je weer met beide benen op de grond staat, zeggen ze dan.

Terwijl dit alles door me heen flitst, weet ik ook dat ik weerloos ben tegen de lichamelijke gewaarwordingen die deze Sebastian in mij op weet te roepen. Mijn lichaam luistert niet naar mijn verstand, sterker: ik lijk de controle over mijn geest volledig kwijt te zijn. De psychose heeft toegeslagen, zoveel is duidelijk.

Nu hij zijn sneakers heeft omgewisseld voor zijn dansschoenen, pakt hij mijn hand en leidt me de houten vloer op. Gelukkig is het een langzame tango van Pugliese, mijn favoriete componist. De snelheid van een milonga zou ik nu niet redden. Ik voel Sebastians grote hand door mijn jurkje heen op mijn rug, met zijn andere houdt hij mijn rechterhand stevig vast. Zo bewegen we ons vloeiend door de zaal. Het lijkt alsof hij doorheeft dat hij op dit uur van de dag geen al te ingewikkelde passen moet aangeven. Het gevoel van samen één zijn zit hem meer in de stilte van onze bovenlichamen. Het past perfect. Onze benen spelen hun eigen spel, maar vanaf onze navels zijn we één. Ik zucht diep, sluit mijn ogen, laat mijn hoofd iets meer rusten tegen zijn rechterwang. Misschien is mijn genot voor iedereen zichtbaar, maar het kan me niet schelen. Alles komt samen, hiervoor ben ik gemaakt, deze dans, zelfs deze nacht hoeft van mij niet op te houden.

Tegen drieën sluit de salon en staan we dan toch buiten. Ik kus Suzanne gedag. Ze kijkt me spottend aan en fluistert me een geweldige nachtrust toe. Ik kijk toe hoe zij afscheid neemt van Sebastian en al zwaaiend op de fiets de verlichte binnenstad in rijdt. Nu zijn we alleen. Ik durf hem niet goed aan te kijken. De nacht mag nog niet voorbij zijn, ik heb zin in zoveel meer. Maar ik moet niet mijn glazen ingooien. Niet te graag willen, daar heb ik zelf ook een bloedhekel aan. Ik wacht dus maar even, haal twee keer diep adem en veeg

een denkbeeldig pluisje van mijn been. Gelukkig zet hij de eerste stap. Of we nog iets gaan drinken.

Beet! juicht het in mij. We lopen naar een van de weinige kroegen die tot diep in de nacht open blijven. Het is er absurd druk. Er wordt gebrald en gezongen maar dat maakt niet uit, elk geluid klinkt voor mij nu als volmaakte achtergrondmuziek. Al binnen een minuut na onze bestelling raken we op een houten bankje achter in de kroeg in een eerste tongzoen verzeild. Wie begon, zou ik niet durven zeggen. Blijkbaar zijn we er allebei even erg aan toe.

‘Jij gaat met mij mee,’ zegt hij als we elkaar minuten later loslaten, ‘als je dat wilt.’ Zijn grote hand omvat mijn wang en kin. Ik knik braaf. We drinken de port snel op, de alcohol prikkelt in mijn keel. Bijna vergeten we onze tassen met dansschoenen mee te nemen. Buiten is de stilte een verademing.

‘Kom,’ klinkt het naast me, ‘jij gaat met me mee, meisje.’ Zonder nog iets te zeggen lopen we naar onze fietsen en maken we de sloten los. Ik rij met hem mee. Hij stopt in de Vogelenbuurt, nog geen vijf minuten fietsen van de binnenstad. Het geluid van zijn sleutels in het slot. Een steile trap met zwarte vloerbedekking. Gefladder in mijn borst, buik en tussen mijn benen. Ik voel me krachtig en begerlijk. Bijna twee weken is hij in mijn gedachten geweest. Heb ik hier al die tijd op gewacht. Of gehoopt. In ieder geval over gefantaseerd. Nu kan de vervulling beginnen.

De bovenwoning bestaat uit vier kamers, waarvan Sebastian er twee huurt. Zijn huisgenoot is een goede vriend van hem die nu niet thuis is, dus we hebben het rijk alleen. Hij neemt me direct mee naar zijn slaapkamer, waar hij geroutineerd een paar kaarsen aansteekt en me met een handgebaar uitnodigt op bed te gaan liggen. Ik laat me zakken tegen een stapel kussens en leg mijn ene been over het andere. Ik hoor hem rommelen in de keuken. Dan komt hij met water en wijn de kamer in.

‘Ga liggen. Proef en geniet.’

Ik neem een slok. Ijskoude, mierzoete muskaatwijn. Goddelijk. Om niet zwaar beneveld te raken, drink ik tussendoor het water met grote slokken op. Hoe heerlijk de dessertwijn ook is, ik wil vooral nuchter genoeg blijven om me morgen alles te kunnen herinneren van wat er nu gaat komen. Sebastian neemt een slok wijn en komt met zijn hoofd dicht bij me. Voorzichtig raken zijn lippen de mijne en het volgende moment laat hij wat vocht uit zijn mond ontsnappen. Ik open mijn mond om er zoveel mogelijk van op te vangen. Ik voel een tinteling naar beneden lopen als ik zijn wijn in mijn mond proef. Zo voert hij mij een aantal slokken, likt tussendoor mijn lippen en wangen af. Ik voel zijn tong tegen mijn neusgaten, over mijn kin, in mijn hals.

‘Wil je dit?’ vraagt hij.

‘Ja,’ fluister ik. Ik heb een brok in mijn keel.

‘Zeg het harder.’

Ik schraap mijn keel, slik de brok met moeite weg.

‘Ja!’ zeg ik, luider nu. ‘Ja, ik wil dit.’

Zijn grote bruine handen zoeken mijn borsten onder de dunne stof. Ik draag er niets onder vanwege de spaghettibandjes van het jurkje. De bandjes glijden als vanzelf van mijn schouders waardoor

mijn tepels zichtbaar worden. Zijn duimen wrijven ze zacht wat op. Ik sluit mijn ogen. Weer voel ik schokken naar het binnenste van mijn lichaam trekken. Zijn geur hangt in de hele kamer, een kruidige, koffieachtige eau de parfum gebruikt hij. Die geur heb ik de hele avond al opgesnoven, als een dier dat rondjes draait om zijn prooi en steeds dichterbij komt.

‘Wil je dit?’ vraagt hij weer, terwijl zijn tong nu traag op en rond mijn tepels natte lijntjes trekt.

‘Ja,’ zeg ik luid. Geen misverstand mogelijk. Mijn hand streelt zijn harde, stugge haar. Hij komt overeind, trekt zijn overhemd uit, is er naakt onder. Een prachtig bruin lichaam, glad en breedgeschouderd. Ik slik hoorbaar. Zelf lig ik met witte, ontblote borsten voor hem. Hij kijkt naar me, lang genoeg om me onzeker te maken. Zijn rechterhand steunt nu bedachtzaam zijn kin.

‘Draai je maar eens voor mij om, meisje.’ Gehoorzaam doe ik het. ‘Op handen en knieën. Goed zo.’

Ik voel mijn zwarte jurkje soepel langs mijn benen glijden, als een zachte aanraking die me beurtelings streelt en verlaat. Mijn borsten en het grootste deel van mijn rug zijn nu ontbloot, de rest van mijn lichaam is nog bedekt. Soepel trekt hij mijn panty naar beneden, tot hij ter hoogte van mijn knieën blijft hangen, vlak boven mijn laarzen.

‘Mag ik je zien?’

Ik voel mijn bloed naar beneden suizen, ik weet dat ik nat moet zijn. Terwijl ik op mijn linkerarm steun, trek ik met mijn rechterhand langzaam mijn jurk omhoog, totdat hij scheef op mijn billen moet liggen. Ik hannes mijn bordeauxrode slipje onder mijn knieën en maak mijn rug weer hol. De mooie, donkere jongen kan nu zien wat hij wil. Ik hoor hem diep ademhalen. Het duurt niet lang of ik voel mijn jurk nog verder omhoog gaan en dan zijn handen, twee warme handen die zacht beginnen te kneden. Ik wacht op wat komen gaat, trek mijn rug nog iets holler ter uitnodiging. Hij begrijpt de hint. Met twee vingers opent hij me iets en direct erna voel ik een vinger binnengaan. Traag, onderzoekend, voorzichtig. Een tweede vinger, een derde. Mijn knieën trillen. Hij komt nu naast me zitten en drukt de muis van zijn andere hand tegen mijn

schaamstreek aan. De twee handen maken samen een kommetje waarop ik zit. Dan stopt hij met bewegen, ademt alleen nog in mijn oor.

‘Wat wil je, meisje, doe alles wat je wilt.’

Versta ik dit goed? Hij daagt me uit volledig initiatief te nemen. Hij weet dat ik verder wil gaan en hij laat me dat nu zelf doen. Ik ben zo overgeleverd aan de opwinding die hij heeft losgemaakt dat ik mijn gêne laat gaan en zacht begin te bewegen, tegen de muisknaag van zijn hand aan. Zijn vingers in mij voel ik nu ook weer meer. Hij doet verder niets, stelt alleen zijn handen beschikbaar. Zijn mooie, grote handen berijdt ik steeds krachtiger, ik doe precies wat ik fijn vind.

‘Geef je maar, Mirka. Toe maar, het mag,’ fluistert hij in mijn oor. Hij is heel dicht bij me, zit aan me, is in me. Als hij het zo wil, kan hij het krijgen. Waarom niet? Ik wil het zeker. Ik sluit mijn ogen en concentreer me op zijn handen. Voel en hoor zijn warme adem ondertussen in mijn oor. Nog steeds doet hij niet meer dan lichte tegendruk geven. Ik ben het die het tempo bepaalt en de lichamelijke spanning opvoert tot de tintelingen elkaar steeds sneller opvolgen, mijn bekken begint te schokken, mijn ogen samenknijpen en ik een orgasme naar mijn hoofd voel schieten, waar het secondenlang aanhoudt.

Ik gooi mijn hoofd in mijn nek en terwijl ik nog naschok, hoor ik Sebastian zeggen: ‘Goed zo. Mooi zo.’ Het is alsof hij me heeft ingelijfd en ik in hem mijn meerdere heb gevonden. Vragend kijk ik hem in zijn bruine ogen, hij kust me en geeft me nog een slok water.

‘Je bent prachtig,’ zegt hij. ‘Kom bij me, dan gaan we slapen.’